

Мирослав Пенков

Аз съм откровението

Първо беше главоболието. Ужасяващо, неопишуемо, умопомрачително. Кратки нахлувания на тъмнина, замъгляващи погледа му, противен, познат от детството вкус, пропиващ сетивата му, бучене в ушите, стремителен рев на диви, буйни потоци кръв. Но най-безмилостна от всичко беше болката. Дълбока, осезаема, на моменти съвсем абсурдна. Сякаш не е възможна, сякаш присъствието ѝ е незаслужено, сякаш просто не може, не бива да съществува. Натрапчива, непосилна да потъне в забрава, да бъде игнорирана, изгласкана навътре, заличена, отритната. Болка, която изтъквава реалността, която превръща всичко около себе си в мрак, в отчаяние, в омраза. Вътре, тясно, потискащо, ограничено. Болката те смазва, разпилява, погубва.

Ако хроничното главоболие съществува, то точно главата на Слав, беше домът, в който живееше. Натрапчиво и горчиво, всекидневно, равносилно на тежки страдания, превръщащо живота в непрекъснат ад.

– Мислиш ли, че онзи доктор ще ми помогне? – попита жена си в една ужасна утрин. Погледът му бе размътен, косата разчорлена, а тежки землисти кръгове подкопаваха очите му.

– Мога да опитам да отнема болката, скъпи. Да сваря билка или да сложа ръка на челото ти, но моля те – рече тя накрая – не ходи при този човек.

Час по-късно той вече стоеше отпуснат в мекото кожено кресло, а дребничкият доктор клатеше махалото пред затварящите му се очи. Носът на лекаря бе сбръчкан от вълнение, очите му, прилични на бездушни стъклъца, блестяха иззад дебели лупи, а докато говореше устните му потреперваха като изсъхнал портокалов резен, побутван мудно от присивен вятър.

– Искам от теб, Слав, да следваш внимателно моите инструкции, да ми казваш, всичко, което усетиш и видиш, да бъдеш спокоен и да внимаваш. Бъди изключително предпазлив, защото има врати, които не бива да отключваш. И така... какво виждаш сега? – Гласът на Слав беше несигурен и дрезгав.

– Тъмно е – рече – Съвсем тъмно и тихо. Колкото и да се въртя, не долавям посока.

– Така, Слав, това е добре. А сега двамата с теб ще изчакаме да се появи твоят водач. Твоето вътрешно „Аз“ ще ти помогне да разгадаеш мистерията, да локализираш болката.

– Виждам го – произнесе след кратко чакане Слав – Прилича на

мен, но е едновременно по-млад, но и по-стар. Дрехите му сияят, сякаш... са от нежна светлина, сякаш... красиво е!

– Спокойно, Слав, не се вълнувай. Просто следвай стъпките на твоя водач...

– ...Сега двамата с него се движим по нещо нежно и чувствено, може би вода, но е малко вероятно. Казва ми, че сме на място извън времето и пространството, че сме на прага на моя мозък.

– Попитай го Слав, ще ти покаже ли болката?

Тишина изпълваше притъмнената стая. Само равномерното дишане на хипнотизирания мъж се открояваше в застоя.

– Казва ми, че болката има много лица. Не го разбирам, докторе. Казва ми, че не всичко е толкова просто, колкото очаквам. Казва ми, че вече е дошло времето да... – той замълча – „Сляза“? Не разбирам точно. Да „сляза“. Че точно за това болката била така нетърпима през последните дни – Слав мълчеше. Само очите му трептяха енергично. Беше като сън, но много по-реално.

– Кани ме да „сляза“ с него, докторе. Трябва ли да го последвам?

– Да, Слав, да разбира се, не се бави!

– ...Има неща, които ние не разбираме, докторе. Сега, докато се спускаме, усещане, което не мога да опиша, сякаш едновременно пропадаме и се издигаме много бързо, потъваме и изплуваме по едно и също време, моят водач ми обяснява нещо. Казва ми, че светът е далеч по-сложен отколкото предполагаме, че идеята е вътре в нас, че трябва само да се протегнем, за да я достигнем.

– Каква идея, Слав?

– Идея, която би променила изцяло схващането ни за време и пространство. За космоса, за вселената. О, докторе нима е възможно? – устата на мъжа остана широко отворена. Тялото му потрепери от внезапно преминала през него тръпка – Нима това е истина, докторе? Тук, пред мен, о Боже! Цял свят, реален и истински, вътре в главата ми, в мозъка ми, цяла галактика, вселена!

– За Бога, Слав! – настоя докторът – Не те разбирам, обясни ми.

– Виждам го, докторе, точно пред мен, а аз не съм и подозирал, че съществува. Красиво е, докторе, о Боже, красиво е!

– Какво виждаш, Слав? Какво виждаш, трябва да ми кажеш!

– Населена планета – рече Слав – не знам защо, но моят водач ме кара да го последвам на повърхността ѝ.

– О, докторе – лицето на Слав се изгуби в тъга – Толкова е страшно, докторе. Аз го виждам съвсем ясно, този свят умира! Хората в него

се губят, забравили истинските стойности, прекрачили прага. Докторе, това е болното място в цялата вселена, поместена в моя мозък. Тази планета, докторе, този умиращ свят причинява болката. Тук цари омраза и отчаяние, тук се шири страдание. Почакайте – той замълча – О, не е възможно! Не бива, не трябва така! Моят водач, той ми казва, че аз трябва... О Боже, че се налага да... Докторе, те смятат, че аз съм...

– Че си какво, Слав, за какво те смятат?

– Докторе, те смятат, че аз, обикновеният човек, съм... техният Създател! Те смятат, че аз съм Господ! И че е време да им дам прозрение. Че се налага да изкореня болката. Че аз им вода Апокалипсис!

– Дали това е истината, докторе? Умиращият, съгрешил свят е само малко болно място в ума на своя Създател? Че, за да не изпитва повече ужасяваща болка, Бог трябва да заличи света, който му я причинява, с един замах? Какво да направя, докторе? Да оставя планетата пред мен на дъното на отчаянието и така да запазя чудовищния ад в главата си, или да изтрия всичко само с един замах, с едно бързо и рязко движение? Но аз страдам, докторе, а те ми дават власт, способна да ме отърве от това страдание. Аз съм Откровението, и аз им нося избавление.

– Слав, чуваш ли ме, Слав? – докторът го плискаше с вода докато накрая той отвори очи.

– Мисля, че открих мястото – каза замаяно – вече не изпитвам онази чудовищна, дива болка в главата, вече мога да дишам спокойно.

– И не помниш нищо от онова, което видя там вътре?

Той само повдигна рамене.

– Виж, Слав, ще ми се да направим още няколко сеанса с теб – каза докторът на вратата преди да се разделят – Мисля, че можем да постигнем голям напредък.

– Не съм съгласен, докторе – отвърна мъжът – вече се чувствам добре, главата ми не пулсира, мисля, че няма да ми се наложи да ви посещавам пак. О, и преди да се разделим, бих искал да ви попитам нещо. Докторе, познавате ли някой добър зъболекар?

– Да, Слав, разбира се, защо?

– Сигурно не съм го усещал заради главата, но докторе... боли ме зъб!

КРАЙ

© 2001 Мирослав Пенков

Източник: <http://sfbg.us>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/1339>]